

Arrest

nr. 245 077 van 30 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 januari 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 23 januari 2017 België is binnengekomen, diende op 30 januari 2017 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 2 augustus 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing in beroep (RvV 29 januari 2018, nr. X). Dit arrest werd gemotiveerd als volgt:

“2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5. Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van haar asielaanvraag bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet haar voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit haar verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoekster in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. X; RvS 12 februari 2003, nr. X). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat verzoekster alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar zij jarenlang gewoond heeft, en de problemen aannemelijk maken waarom zij gevlucht is.

2.5.1. Aangezien verzoekster verklaart op 21 december 1990 geboren te zijn in de wijk Wadajir in Harardhere, provincie Mudug, Somalië, en aldaar te hebben gewoond tot haar vlucht op eind 2016 (verklaring DVZ, punt 4, 5, 10), kan van verzoekster de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat zij opgegroeid is in Somalië en haar hele leven in Harardhere heeft gewoond. Ook al wordt niet verwacht dat verzoekster over alle geografische, maatschappelijke en socio-politieke aspecten van Somalië een gedetailleerde kennis beschikt, dan zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat verzoekster haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier kan blijken dat verzoekster ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die verzoekster kon toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar streek van herkomst en met haar sociale en maatschappelijke omgeving. Verzoeksters geografische, maatschappelijke en socio-politieke kennis is echter ernstig ontoereikend.

2.5.2. Vooreerst blijkt verzoeksters geografische kennis omtrent haar streek van herkomst ontoereikend. Zo antwoordt zij in eerste instantie met de districten wanneer haar gevraagd wordt welke andere provincie dan Mudug bij Galmudug hoort ("5 zijn het er (...) Galkayo, Goldogob, Jariban, Hobyo en Harardhere", gehoorverslag van het CGVS van 28 juli 2017 (hierna: CGVS-verslag), p. 12-13). Wanneer even later wordt doorgevraagd over deze districten, stelt verzoekster verkeerdelijk dat Jariban het dichtst bij Harardhere gelegen is (CGVS-verslag, p. 13), terwijl beide districten niet aan elkaar grenzen en Jariban zelfs honderden kilometers verwijderd is van Harardhere (zie kaartje in administratief dossier). Daarnaast stelt verzoekster foutief dat Adado in de provincie Mudug gelegen is (CGVS-verslag, p. 13), terwijl het volgens het kaartje, toegevoegd aan het administratief dossier, in de provincie Galgaduud ligt. Verzoekster geeft verder aan El Bur niet te kennen (CGVS-verslag, p. 14), terwijl verzoeksters district Harardhere grenst aan het El Bur-district en Dabagalo, waar verzoeksters ouders wonen (CGVS-verslag, p. 8), op slechts tien kilometer van het district El Bur gelegen is (zie kaartje in administratief dossier). Voorts geeft verzoekster aan dat Harardhere dicht bij de zee ligt (CGVS-verslag, p. 14). Gevraagd naar het dichtste dorp dat aan de zee ligt, antwoordt verzoekster met "Faax en El Huur, Hundule, Gaan en Qosol Tire" (CGVS-verslag p. 14). Gevraagd of er geen dorpen aan zee zijn die dichterbij gelegen zijn, antwoordt verzoekster "Ceel Abdi, Faax, el Huur, el Gaan, Qosol Tire, el bokole, el guniir" (CGVS-verslag, p. 15). Vervolgens gevraagd welk van deze dorpen het dichtst gelegen is, antwoordde verzoekster "Faax" (CGVS-verslag, p. 15), terwijl Ceel Abdi, Ceel Gunier en Ceel Gaan aanzienlijk dichterbij Harardhere liggen (zie kaartje administratief dossier), wat verzoekster echter ontkende wanneer hierop gewezen. Verzoekster slaagt er niet in een antwoord te geven op de vraag bij welk district het dorp El Huur, dat verzoekster eerder zelf aanbracht, gelegen is (CGVS-verslag, p. 15), terwijl dit dorp richting het district Hobyo ligt en verzoekster ervan op de hoogte is dat Hobyo aan zee ligt (CGVS-verslag, p. 15; zie informatie administratief dossier). Dat verzoekster niet in staat is dergelijke verbanden te leggen, getuigt slechts van een gebrek aan doorleefde kennis.

Verzoekster argumenteert enerzijds dat zij de gevraagde dorpen voor haar vertrek naar België nooit heeft bezocht en dat zij de rondom gelegen dorpen kende van de klanten die haar theehuisje bezochten en van hetgeen haar vader en moeder haar vertelden. Echter uit het CGVS-verslag blijkt dat verzoekster veel dorpen kan opnoemen (CGVS-verslag, p. 15-16, 18) die niet uit haar leefomgeving komen en telkens situeert met de windrichting, wat dan ook ingestudeerd voorkomt. Waar het verzoekschrift betoogt dat het niet ernstig is te verwachten dat verzoekster kan aangeven welke gebeurtenissen in deze dorpen plaatsvonden, welke clans er wonen en wie er aan de macht was, dient worden opgemerkt dat dit net de boeiende gespreksonderwerpen zijn die de klanten in het theehuis zouden aansnijden, eerder dan de windrichtingen waarin de dorpen gelegen zijn. Hieruit blijkt opnieuw dat verzoeksters kennis niet voortvloeit uit haar eigen leefomgeving, doch louter theoretisch is.

2.5.3. Waar in het verzoekschrift verwezen wordt naar een advies van het UNHCR over de zaak van asielzoeker Y., wiens asielrelaas op geen enkele wijze verbonden is met verzoeksters asielrelaas, wijst de Raad erop dat elk asielrelaas op zijn individuele merites wordt beoordeeld en dat aldus de verwijzing naar de feitelijke beoordeling en specifieke omstandigheden eigen aan dit ander, aan verzoeksters asielrelaas vreemd asioldossier, niet nuttig wordt aangevoerd.

Daarbij kan nog worden vastgesteld dat professor Abbink's titels wel worden aangevoerd maar er wordt niet duidelijk gemaakt waar hij zijn expertise voor Somalië opdeed. In het bijzonder is van belang of hij in Somalië zelf antropologische studies heeft uitgevoerd of enkel bij de uitgeweken Somalische bevolking en/of vluchtelingen buiten Somalië en bij welke generatie. De Raad ziet evenmin in, noch wordt dit toegelicht, hoe op basis van het UNHCR-advies conclusies zouden kunnen geformuleerd worden naar de wijze van ondervraging in verzoeksters asielzaak.

2.5.4. Verzoeksters inadequate kennis aangaande belangrijke incidenten en socio-politieke gebeurtenissen in de omgeving van Harardhere hollen verzoeksters beweringen omtrent haar herkomst verder uit. Zo geeft verzoekster aanvankelijk aan dat er geen andere legers dan Al Shabaab in de buurt waren (CGVS-verslag, p. 12). Wanneer echter even later wordt gevraagd of er in de dorpen die zij zelf had aangebracht een leger geweest is om de bevolking te bevrijden van Al Shabaab, stelt verzoekster dat er in Gaan een Westers leger is geweest dat vocht tegen de piraten (CGVS-verslag, p. 16). Verder stelt verzoekster dat zij Caad en Camaaro kent, doch dat zij niet gehoord heeft dat daar ooit een leger is geweest (CGVS-verslag, p. 16). Pas wanneer verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd of Galmudug een leger heeft, antwoordde zij bevestigend, wat geen bekendheid kan aantonen maar eerder op een gok lijkt te meer ze toevoegt dat zij zich de periode niet kan herinneren en dat ze niet in de stad zelf kwamen, doch louter in Qosol Tire (CGVS-verslag, p. 16). Opnieuw blijkt dat verzoekster slechts antwoordt op letterlijke vragen en niet in staat is om verbanden te leggen, wat van ingestudeerde kennis getuigt. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt bovendien dat het leger van Galmudug in de afgelopen jaren in Caad, Ceel Cabdi en in Camaaro is geweest. Bovendien wist verzoekster niet dat het leger van Galmudug eind 2016 in Harardhere zelf was geweest – het vocht er met Al Shabaab omwille van de zakaat met 26 dode Al Shabaab strijders tot gevolg –, toen verzoekster er beweerdelijk nog woonde, vlak voor haar vlucht (zie informatie administratief dossier). Voorts stelde verzoekster vaagweg dat er “niet echt zo lang geleden” in Harardhere meerdere opstanden en gevechten omwille van de zakat waren geweest, maar dat zij zelf nooit een gevecht gezien had (CGVS-verslag, p. 10) en evenmin wist wie deze opstanden tegen Al Shabaab leidde (CGVS-verslag, p. 11). Verzoeksters vage en oppervlakkige verklaringen hieromtrent doen afbreuk aan haar beweerde herkomst, nu redelijkerwijs kan verwacht worden dat verzoekster, die zelf in een theehuis werkte en dus met de praktijk van zakaat in contact kwam, hiervan - hetzij omwille van veiligheidsredenen - beter op de hoogte zou zijn. In dit verband dient nog opgemerkt dat verzoekster evenmin wist wie Hassan Affrah, een lokale Al Shabaab leider (zie informatie administratief dossier), was (CGVS-verslag, p. 21).

2.5.5. Het verzoekschrift voert aan dat het bijzonder moeilijk is “voor een vrouw in Somalië om op de hoogte te zijn van dergelijk informatie” doch licht niet toe waarom deze kennis gendergebonden zou zijn te meer uit het CGVS-verslag blijkt dat verzoekster wel degelijk in staat is veel gegevens in te studeren zodat ook kan verwacht worden dat ze spontaan opgedane kennis nog beter moet kunnen weergeven. Dat verzoekster een vrouw is, doet hoe dan ook geen afbreuk aan het feit dat verzoekster met anekdotes of met levendige dagelijkse herinneringen moet kunnen vertellen welke de militias/krijgsheren/groeperingen in haar eigen dorp en regio vochten. Dergelijke kennis is om veiligheidsredenen cruciaal, temeer verzoekster een theehuis uitbaatte en dus een duidelijk professioneel sociaal leven leidde.

2.5.6. Ook verzoeksters kennis aangaande de clansituatie in haar beweerde streek van herkomst is gebrekkig.

Zo haalt verzoekster een aantal clanconflicten in de regio aan (CGVS-verslag, p. 11-12), doch stelt dat er in de periode dat Al Shabaab aan de macht was zich geen clanconflicten meer hadden voorgedaan (CGVS-verslag, p. 12). Nochtans blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat er onder meer in Harardhere in 2011, in Dabagola in 2012 en in Miliqo in 2014, wanneer Al Shabaab reeds aan de macht was in de regio, zich clanconflicten hadden voorgedaan (zie informatie administratief dossier). 2.5.7. Verder zijn verzoeksters verklaringen, waarbij zij stelde dat er geen ngo's actief zijn in Harardhere sinds de komst van Al Shabaab (CGVS-verslag, p. 20), flagrant tegenstrijdig met de informatie in het administratief dossier, waaruit blijkt dat twee ngo's, RASAWAD en CISP, in 2015 actief waren in het district. Verzoekster ontkent louter “Nee is niet waar, er is geen enkel ngo in HD, want zij worden lastiggevalen door Al Shabab.”, hetgeen allerminst kan overtuigen (CGVS-verslag, p. 21). Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan verzoeksters beweringen uit Harardhere afkomstig te zijn.

2.5.8. Daargelaten het argument in het verzoekschrift, dat data geen belangrijke rol in verzoeksters cultuur spelen, een ongestaafde bewering vormt, kan nog steeds verwacht worden dat verzoekster de chronologie van de feiten weergeeft en belangrijke gebeurtenissen aan elkaar, alsook aan periodes in haar eigen leven kan linken, quod in casu non. Dit kan opnieuw blijken uit het feit dat verzoekster enerzijds stelt dat haar zus H. tien jaar geleden met haar man naar Engeland is vertrokken, doch anderzijds niet kan aangeven wie dan de macht had omdat het te lang geleden is (CGVS-verslag, p. 4-5), terwijl verzoekster onmiddellijk daarna liet optekenen dat de Islamitische Rechtbanken voor

Al Shabaab en voor Hizbul Islam in Harardhere aan de macht zijn geweest (CGVS-verslag, p. 5), wat net tien jaar geleden is (zie informatie administratief dossier).

2.5.9. Verzoekster stipt aan dat zij tijdens het gehoor spontaan vertelde over wie er in haar dorp aan de macht was en over de gevechten die er uitbraken omdat Al Shabaab maandelijks zakaat eiste van de bevolking. Zij benadrukt dat zij de grootste clans in haar dorp moeiteloos kon opnoemen. Wat betreft verzoeksters beperkte (en ondoorleefde) kennis dient te worden vastgesteld dat deze geenszins volstaat om haar voorgehouden herkomst uit Harardhere aannemelijk te maken. Dergelijke elementaire gegevens kunnen immers makkelijk worden opgezocht en ingestudeerd. Volledigheidshalve dient nog worden opgemerkt dat de elementen of gegevens in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032) wanneer de in de bestreden beslissing opgenomen elementen voldoende draagkrachtig zijn om de ongeloofwaardigheid van verzoeksters herkomst aan te tonen.

2.5.10. Verder blijkt verzoekster de recente situatie in haar beweerde regio van herkomst niet te volgen, hoewel haar familie daar nog verblijft, zij over een Facebook account beschikt en aldus in de mogelijkheid verkeert om opzoeken op internet te doen (CGVS-verslag, p. 21). Verzoekster stelt louter dat haar zus H., die in Engeland verblijft, haar op de hoogte houdt over haar familie maar niet over de situatie ("Ik heb alleen geïnformeerd naar mijn familie niet de situatie", CGVS-verslag, p. 21). Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat de situatie van haar familie afhangt van de veiligheidssituatie. Bovendien meent de Raad dat van iemand die haar land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Dat verzoekster geen interesse toont voor de situatie in haar beweerde regio van herkomst, toont opnieuw aan dat verzoekster niet van Harardhere afkomstig is.

2.5.11. Waar het verzoekschrift aanvoert dat het, gezien verzoeksters gezondheidsproblemen, niet ernstig is aan verzoekster te verwijten dat zij de toestand in Somalië niet opvolgt, kan niet blijken uit de door verzoekster neergelegde medische attesten dat verzoeksters medische problemen haar zouden verhinderen om te informeren naar de veiligheidssituatie in Harardhere. Daarnaast herneemt de Raad dat verzoekster wel naar de situatie van haar familie informeert, welke logischerwijs verbonden is aan de veiligheidssituatie in Somalië, nu zij daar nog verblijven. Voorts ziet de Raad niet in hoe verzoeksters gezondheidsproblemen haar beletten om een specifieke vraag te stellen over de veiligheidssituatie in Harardhere, terwijl verzoekster wel in staat is te informeren naar de algemene situatie van haar familie. Waar het verzoekschrift melding maakt van geheugenstoornissen dient te worden vastgesteld dat deze niet kunnen blijken uit de neergelegde medische attesten, noch uit het gehoor, wel integendeel gezien de vele ingestudeerde abstracte feiten en data die verzoekster weergeeft. 2.5.12. Uit voorgaande kan slechts overduidelijk worden afgeleid dat verzoekster niet bekend is met Somalië en er ook niet heeft gewoond. De door haar aangehaalde problemen met Al Shabaab, die zich zouden hebben afgespeeld in Harardhere, Somalië, zijn derhalve eveneens ongeloofwaardig.

2.5.13. Verzoekster voegt bij aanvullende nota nog een geboorteakte en identiteitsbewijs.

2.5.14. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

2.5.15. Het volstaat niet louter documenten neer te leggen maar tevens moet aannemelijk worden gemaakt dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Documenten zijn daarbij slechts één element in de beraadslaging en dienen om enige bewijswaarde te hebben, te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat zoals reeds hoger werd opgemerkt, in casu niet het geval is.. Verzoekster gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. In deze werd reeds vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen niet kan blijken dat zij bekend is met Harardhere, Somalië. De Raad stelt tevens vast dat de documenten – de geboorteakte en het identiteitsbewijs – werden uitgereikt in Mogadishu, Somalië op 12 oktober 2017, terwijl verzoekster zich reeds in België bevond. De vermelding op het identiteitsbewijs op naam van verzoekster, "The Mayor of Mogadishu hereby certifies that the person whose picture and thumb print appears hereon has the following details", is aldus manifest onmogelijk. Aldus werd een identiteitsbewijs uitgereikt op basis van loutere beweringen van een derde. Ter terechtzitting bevestigt verzoekster dat de vingerafdruk van de rechterduim van verzoeksters tante is. De Raad kan dan ook geen bewijswaarde hechten aan de geboorteakte en het identiteitsbewijs die naar vorm falen terwijl niet de minste garanties worden geboden dat de erin opgenomen gegevens correct zijn, noch dat de documenten werden opgesteld op basis van een transparant beleid, of zelfs vaststaande richtlijnen, laat staan wettelijke procedures.

2.5.16. Wat betreft verzoeksters medische toestand die blijkt uit de door verzoekster neergelegde medische attesten, merkt de Raad op dat deze niet betwist worden. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdelinge echter aan te tonen dat zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. Uit voorgaande blijkt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster toont dan ook geen nood aan internationale bescherming aan. Indien verzoekster om medische redenen naar België kwam dan dient zij daarvoor de geëigende procedure te volgen, op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de door verzoekster neergelegde documenten blijkt dat zij reeds over een aanvraagformulier aangaande deze procedure beschikt.

2.5.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofdte van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoonde noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Harardhere, Somalië. Aldus maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië.

2.6.2. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. De verwijzingen naar mensenrechtenrapporten in het verzoekschrift zijn dan ook niet nuttig. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielprocedure haar ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België te speculeren, noch of zij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3, te meer gezien verzoekster op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in haar werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. ”

1.2. Op 16 maart 2018 diende verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 10 april 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing (RvV 21 augustus 2018, nr. 207 972).

1.3. Op 1 augustus 2018 beviel verzoekster in België van een dochter, R.A.A.

1.4. Op 24 september 2018 diende verzoekster een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 14 november 2018 werd dit verzoek ontvankelijk verklaard. Op 12 april 2019 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad vernietigde deze beslissing in beroep (RvV 23 augustus 2019, nr. 225 164). Dit arrest werd gemotiveerd als volgt:

“2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. In het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 3 augustus 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters vermeende herkomst uit Harardhere, Somalië. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nummer 198 873 op 29 januari 2018.

2.4.2. In het kader van haar eerste volgend verzoek om internationale bescherming (tweede asielaanvraag) nam de commissaris-generaal op 10 april 2018 een beslissing niet-ontvankelijk verzoek om internationale bescherming aangezien er geen nieuwe elementen waren die de beoordeling van haar eerste verzoek in een ander daglicht plaatsten. Verzoeksters beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nummer 207 972 van 21 augustus 2018.

2.4.3. In het kader van haar huidige, tweede volgend verzoek om internationale bescherming blijft verzoekster volharden dat zij afkomstig is uit Harardhere, provincie Mudug, Somalië en daar haar hele leven heeft gewoond (notities van het persoonlijk onderhoud van 17 januari 2019 (hierna: notities), p. 3), terwijl reeds in het kader van haar eerdere verzoeken om internationale bescherming werd geoordeeld dat geen geloof wordt gehecht aan haar voorgehouden herkomst uit Harardhere, Somalië. Gezien verzoeksters herkomst uit Harardhere, provincie Mudug, Somalië niet geloofwaardig is, zijn de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar hebben voorgedaan evenmin aannemelijk.

2.4.4. De Raad stelt vast dat verzoeksters asielrelaas bol staat van de ongeloofwaardigheden. Zoals reeds aangehaald, wordt geen geloof gehecht aan haar herkomst uit Harardhere, noch aan de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten die zich daar hebben afgespeeld. Verzoekster blijft echter volharden in haar bedrieglijke verklaringen. Ook waar verzoekster stelde dat zij zwanger was van een Somaliër, waarvan zij dacht dat hij A.M. heette (verklaring volgend verzoek, punt 12) en op heden geen contact meer heeft deze man (notities p. 4), betreffen dit loutere beweringen, die, zeker in het licht van verzoeksters eerdere frauduleuze verzoeken om internationale bescherming, niet geloofwaardig voorkomen.

2.4.5. In voorgaande verzoeken tot internationale bescherming werd een onderzoek gevoerd naar de herkomst van verzoekster uit Harardhere, provincie Mudug, Somalië, welke niet geloofwaardig werd geacht, maar werd geen onderzoek gevoerd naar de door verzoekster voorgehouden, doch niet aangetoonde Somalische nationaliteit. Voor zover een verzoeker om internationale bescherming bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet haar voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit haar verklaringen. De Raad kan slechts vaststellen dat slechts vragen werden gesteld over haar beweerde, doch ongeloofwaardig bevonden regio van herkomst. De Raad meent dan ook dat verder onderzoek naar verzoeksters voorgehouden nationaliteit noodzakelijk is.

2.4.6. Daarnaast blijkt uit lezing van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal afzonderlijke beslissingen nam in hoofde van verzoekster en haar dochter R.A.A. en dat hij R.A.A. de hoedanigheid van vluchteling toekende: “In verband met uw minderjarige dochter R.A.A., waarvan u verklaart dat ze geboren is op 1/08/2018 in Tienen, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking (VGV) in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Hoewel geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde herkomst uit Harardhere heb ik, rekening houdend met het algemeen hoge VGV-prevalentiepercentage in heel Somalië (98%), het over het algemeen ontbreken van bescherming, het feit dat u zelf vrouwelijke genitale verminking ondergaan hebt, en het beginsel van het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 51/7, §4 van de Vreemdelingenwet, besloten haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat hen/haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.”.

2.4.7. Indien elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, dan moet rekening worden gehouden met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De nationaliteit is aldus een essentieel element in het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters dochter R.A.A. werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, die geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt. Verzoekster gebruikt moderne communicatiemiddelen (verzoekster heeft een Facebookaccount en spreekt met haar zus in het Verenigd Koninkrijk (zie RvV 29 januari 2018, nr. 198 873). Er zijn dan ook geen redenen waarom verzoekster niet eenduidig haar land van herkomst kan aantonen en toelichten.

2.4.8. Gezien de voorgehouden Somalische nationaliteit in hoofde van verzoekster niet kan worden vastgesteld, en de nationaliteit van verzoeksters dochter op grond van afstamming voortvloeit uit verzoeksters nationaliteit (en verzoekster niet zinvol verklaarde over de vader), kan slechts worden vastgesteld dat de nationaliteit van verzoeksters dochter evenmin vaststaat. In dit verband merkt de Raad

op dat, hoewel niet wordt betwijfeld dat de etnische herkomst een van de belangrijke elementen is bij het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Echter de etnie is onlosmakelijk verbonden aan de persoon en zijn/haar gemeenschap. Dit werkt over geografische grenzen heen en is niet verbonden aan de in casu Somalische gebieden in Afrika. Volledigheidshalve dient erop gewezen dat, in zoverre niet betwijfeld zou worden dat verzoekster en haar dochter de Somalische etnie bezitten, dit geenszins betekent dat de door hen beweerde Somalische nationaliteit vaststaat of aannemelijk is.

2.4.9. Gelet op voorgaande meent de Raad dat verder onderzoek naar de waarachtigheid van de voorgehouden nationaliteit van verzoekster noodzakelijk is.

2.4.10. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd."

1.4. Op 29 november 2019 nam de adjunct-commissaris-generaal de nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 2 december 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 24/09/2018
Overdracht CGVS: 08/11/2018*

U had op 29 oktober 2019 van 9.10 uur tot 10.16 uur een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. U werd bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is en uw advocaat, meester Martine Kiwakana loco meester Hajarpi Chatchatrian.

A. Feitenrelaas

U beweert over de Somalische nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op 21 december 1990 in Harardhere in de provincie Mudug, Centraal-Somalië. Op 30 januari 2017 heeft u de Belgische staat een eerste maal om internationale bescherming verzocht. Hierbij riep u de volgende elementen in. Uw ouders, A.A.M. en R.H.J., zijn herders bij Dagabalo, een dorp in het district. U wordt op jonge leeftijd naar de stad Harardhere gebracht, waar u opgevoed wordt door uw tante van moederszijde, F.J.W.. Deze heeft een theehuis, waar u ook werkt. Tien jaar geleden verhuist uw zus H.A.A. naar Engeland met haar man A.M.G. U heeft zelf geen kinderen. Op 10 december 2016 komen drie mannen van Al Shabaab bij u langs met een huwelijksvoorstel. U weigert hun voorstel en vertelt dit aan uw tante. Deze stelt dat ze u niet kan helpen en besluit u te laten overbrengen naar Mogadishu. Wanneer u daar bent, hoort u dat uw vader belde met uw zus H.A.A. om te vragen of zij u kan helpen. Al Shabaab komt te weten dat uw vader u helpt ontsnappen en neemt hem mee. Later wordt hij dood teruggevonden. U reist met het vliegtuig via Nairobi naar Europa waar u in een onbekend land landt en doorreist naar België, alwaar u op 2 januari 2017 aankomt. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) neemt op 3 augustus 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 29 januari 2018 in haar arrest met nr. 198 873.

Op 16 maart 2018 dient u een eerste volgend verzoek tot internationale bescherming in. U roept in dat u drie maand zwanger bent van een Somaliër waarvan u denkt dat hij A.M. heet. U heeft momenteel geen contact met de man. U stelt verder dat u een operatie gehad heeft aan de hals en hier nog medicatie voor neemt. U heeft tevens een operatie aan het rechteroog ondergaan. Ter ondersteuning van uw eerste volgend verzoek dient u de volgende documenten in: "Medisch Labo Bruyland, patiënt Ab.A.I., referentie 3806-8824 van 05.03.2018", een getuigenis van F.A.A. en een kopie van het Brits paspoort 211011518 (dd. 02.12.2010 - 02.12.2020) op naam van uw zus, H.A.A..

Het CGVS beslist op 10 april 2018 uw verzoek niet-ontvankelijk te verklaren omdat u geen elementen aanbrengt die de beoordeling van uw eerste verzoek in een ander daglicht kunnen plaatsen. De RvV verwerpt uw beroep tegen de beslissing van het CGVS op 21 augustus 2018. Intussen was u op 1 augustus 2018 in Tienen bevallen van een dochter, met de naam R.A.A.

Op 24 september 2018 vraagt u voor de derde keer internationale bescherming bij de DVZ. In uw derde verzoek verklaart u een vrees voor besnijdenis te koesteren in hoofde van uw dochter.

Ter staving van uw verzoek legt u een verklaring op eer neer van de organisatie GAMS samen met twee medische attesten, waarvan één betrekking heeft op u en een ander op uw dochter. Op 14 november 2018 wordt uw verzoek ontvankelijk verklaard. Op 17 januari 2019 wordt u uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS. U legt op dat moment een tweede, recenter medisch attest neer dat betrekking heeft op uw dochter.

Het CGVS neemt op 12 april 2019 in het kader van uw derde verzoek twee afzonderlijke beslissingen voor u en uw dochter. Het CGVS erkent uw dochter R.A.A. als vluchteling omwille van het risico op vrouwelijke genitale verminking. U ontvangt een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u geen elementen aanbrengt waardoor u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Op 23 augustus vernietigt de RvV in de beroepsfase deze beslissing van het CGVS. De RvV is in haar arrest van oordeel dat de Somalische nationaliteit van u en uw dochter niet kan worden vastgesteld en er verder onderzoek naar de waarachtigheid van uw voorgehouden nationaliteit noodzakelijk is.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie te hebben. Noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd uw dochter R.A.A. er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Haar naam komt namelijk uitdrukkelijk voor in het document "bijlage 26QUINQUIES", ingeschreven op 24/09/2018. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 17/01/2019, p. 4-6, vermeldde u het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking.

Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal nog steeds dat het gerechtvaardigd was om afzonderlijke beslissingen voor u en voor uw dochter R.A.A. te nemen, omwille van de specifieke elementen die in uw dossier werden vastgesteld.

Het CGVS is, na een bijkomend persoonlijk onderhoud waarin uw Somalische nationaliteit specifiek werd bevraagd en onderzocht, van oordeel is dat er onvoldoende elementen in uw dossier aanwezig zijn om uw voorgehouden nationaliteit in twijfel te trekken (CGVS dd. 29/09/2019).

Uit het onderzoek van uw derde verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien bestaan er geen ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. In geval van terugkeer naar Somalië verklaart u Al-Shabaab te vrezen. In het kader van uw eerste verzoek beoordeelde het CGVS uw vrees voor Al-Shabaab ongeloofwaardig omdat u niet aannemelijk maakte daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit Harardhere. Deze beoordeling werd bevestigd door de RvV, die in haar arrest van 29 januari 2018 met nr. 198 873 stelt onder andere dat uw kennis van uw onmiddellijke geografische leefomgeving, de clansituatie, belangrijke incidenten en socio-politieke gebeurtenissen ontoereikend is, wat afbreuk doet aan uw bewering dat u uit Harardhere afkomstig bent (RvV 2018, randnr. 2.5). Wanneer het CGVS u confronteert met de algemene conclusies van het CGVS en de RvV en vraagt of u daar nog iets over wil zeggen, houdt u vol dat u tot december 2016 in Harardhere hebt gewoond (CGVS dd. 17/01/2019, p. 3). Ook in uw laatste persoonlijk onderhoud op het CGVS, blijft u volhouden dat u altijd in Harardhere hebt gewoond (CGVS dd. 29/10/2019, p. 10). Het louter vasthouden aan uw eerdere beweringen over uw herkomst volstaat allerm minst om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Ter ondersteuning van uw derde verzoek om internationale bescherming legt u medische attesten neer, waaruit blijkt dat u genitale verminking hebt ondergaan en uw dochter R.A.A. niet. Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de genitale verminking die u hebt ondergaan. U haalt ter zake in uw hoofde geen vrees voor vervolging aan in geval van terugkeer naar Somalië. Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochter betreft, werd dit document in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan R.A.A.. Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochter moet worden beschermd.

Ook legt u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming een verklaring op eer neer van de organisatie GAMS. Dit document is een aanwijzing voor het feit dat u niet wil dat uw dochter R.A.A. vrouwelijke genitale verminking ondergaat. Deze wens wordt in deze beslissing niet in vraag gesteld en is niet van dien aard de voorgaande vaststellingen te ontkrachten.

Tenslotte heeft het loutere feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch recht op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het loutere feit dat uw dochter werd erkend als vluchteling opent geen recht tot erkenning van de vluchtelingenstatus in uw hoofde. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat mevrouw I.A.A. de ouder is van een minderjarig kind dat de vluchtelingenstatus heeft gekregen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 48/3, 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011

Schending van artikel 2, j° van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van het adagium «patere legem quam ipse fecisti»".

Verzoekster voert aan dat zij opnieuw een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omdat haar problemen nog steeds actueel zijn en zij niet kan terugkeren naar Somalië.

Bovendien benadrukt zij dat haar dochter, R.A.A., als vluchteling werd erkend en citeert de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in haar hoofde. Zij voert aan dat zij zich in een "onmogelijke situatie" bevindt. Enerzijds kan zij niet terugkeren naar Somalië vanwege de status van haar dochter, anderzijds kan zij geen gezinshereniging aanvragen.

Verzoekster citeert immers uit artikel 10, § 1, 7°, van de Vreemdelingenwet en stelt dat *in casu* haar dochter België niet is binnengekomen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, zodat zij zich hier niet op kan beroepen.

Verzoekster citeert uit informatie van het Agentschap Integratie en Inburgering (verzoekschrift, stuk 3) waaruit blijkt dat de commissaris-generaal in het verleden de vluchtelingenstatus toekende aan ouders van minderjarige erkende vluchtelingen. Verzoekster meent dat, aangezien de commissaris-generaal expliciet toegeeft dat het om een beleidswijziging gaat, zij er op het moment van het indienen van haar verzoek om internationale bescherming *“nog steeds rechtmatig op [kon] vertrouwen dat het CGVS haar eigen publiek gecommuniceerde regels zou nelevan (Patere legem quam ipse fecisti).”* Zij wijst er verder op dat haar verzoek om internationale bescherming ontvankelijk werd verklaard, wat er volgens haar op duidt dat de commissaris-generaal aanvankelijk van oordeel was dat haar verzoek nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maakten dat verzoekster in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stelt dan ook: *“Nu plots meent de verwerende partij dat dit niet langer het geval is. De vraag is waarom...Bovendien is het retroactief wijzigen van een beleidslijn in strijd met het beginsel Patere legem quam ipse fecisti.”*

Verzoekster voert aan dat zij in eigen naam en naam van haar dochter een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud herhaaldelijk duidelijk aangaf te vrezen voor de besnijdenis van haar dochter. Verzoekster meent dat de commissaris-generaal *“op flagrante wijze”* de materiële motiveringsplicht schendt door geen rekening te houden met de vluchtelingenstatus van haar dochter. Dit vormt nochtans een van de hoofdredenen waarom verzoekster een volgend verzoek om internationale bescherming indiende. Zij benadrukt nog dat de commissaris-generaal erkende dat er in hoofde van haar dochter een ernstig risico op VGV bestaat en haar erkende als vluchteling.

Waar de commissaris-generaal meent dat er *in casu* *“specifieke elementen”* voorhanden zouden zijn die het zouden rechtvaardigen om de dossiers van verzoekster en haar dochter apart te behandelen en de dochter te erkennen als vluchteling doch verzoeksters verzoek om internationale bescherming af te wijzen, betoogt verzoekster dat, indien de commissaris-generaal meent dat er een nood is aan internationale bescherming in hoofde van haar dochter, er tevens – conform het *“beginsel van familiale eenheid”* – eveneens een nood aan bescherming bestaat in hoofde van verzoekster.

Bovendien wijst verzoekster erop dat haar dochter erkend is als vluchteling en onmogelijk kan *“terugkeren”*. Zij wijst erop dat zij de moeder en wettelijke vertegenwoordiger is van het kind en verantwoordelijk is voor diens opvang, opvoeding en opleiding. Zij betoogt dan ook dat de commissaris-generaal, die haar verzoek om internationale bescherming apart van haar dochter behandelde en aan de ene internationale bescherming gaf en de andere simpelweg *“aan haar lot over [laat]”*, klaarblijkelijk het hoger belang van het kind uit het oog verliest. De commissaris-generaal betwist immers niet dat verzoekster de moeder is van een erkende vluchteling, noch dat zij een gezin vormen.

Verzoekster stelt dat er *“in het verleden reeds een gelijkaardige discussie plaats[vond], waarna het CGVS besliste tevens de ouders mee te erkennen”*. Zij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad. *In casu* meent zij dat kan worden gesteld dat zij *“refugié sur place”* is sinds de geboorte van haar dochter. Zij meent dat moeilijk kan worden gesteld dat de vrees van haar dochter niet de vrees is als *“vader”*. Bovendien voert zij aan dat de commissaris-generaal van het statuut van haar dochter een *“lege doos”* dreigt te maken als zij geen *“afgeleid statuut”* krijgt. Er kan immers moeilijk van haar worden verwacht dat zij haar dochter in België bescherming biedt als zij hier niet mag zijn.

Verzoekster wijst op het principe van *“familiale eenheid”* en haalt artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 aan. Zij wijst erop dat het gezin nog niet bestond voor aankomst in België, daar verzoekster pas in België bevallen is van haar dochter, doch dat zij op heden een gezin vormen. Aldus dient rekening te worden gehouden met deze familiale eenheid. Zij betoogt dat de huidige beslissing haar verplicht voor eeuwig gescheiden te worden van haar kind, wat eveneens een flagrante schending inhoudt van de rechten en het hoger belang van het kind. De commissaris-generaal ontnemt verzoekster immers elke mogelijkheid om voor haar kind te zorgen. Verzoekster herhaalt dat zij als onderdeel van het kerngezin wel degelijk in aanmerking komt voor bescherming omwille van de familiale eenheid. Zij verwijst naar artikel 2, j°, van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 en meent dat er *“wel degelijk sprake [is] van een Europeesrechtelijke implementatie van de bescherming van gezinseenheid ten voordele van de ascendenten van minderjarige vluchtelingen”*, hoewel zij stelt dat het niet duidelijk is of dit een afgeleid

vluchtelingenstatuut dient in te houden. Verzoekster verwijst hierbij naar het arrest “Ahmedbekova” van het Europese Hof van Justitie van 4 oktober 2018. Zij besluit hieruit dat *“Het is de lidstaten volgens het Hof aldus toegestaan om de vluchtelingenstatus toegekend aan een gezinslid uit te breiden tot de andere gezinsleden, mits zij niet onder de uitsluitingsgronden vallen en hun situatie, wegens de behoefte om het gezin in stand te houden, een verband vertoont met de logica van de internationale bescherming.”*

Verzoekster voert nog aan dat de bestreden beslissing de vluchtelingenstatus van de dochter dreigt te ondermijnen, gezien deze ervoor zorgt dat zij haar dochter geen menswaardige opvoeding kan geven omdat zij in België niet kan werken noch toegang zal hebben tot enige bijstand. Daarnaast wordt er volgens verzoekster tevens aan voorbijgegaan dat de bestreden beslissing impliceert dat haar dochter zal opgroeien zonder moeder en dat *“nochtans moet de Richtlijn conform het hoger belang van het kind worden gelezen - considerans 18 van de Richtlijn”*. Zij acht de bestreden beslissing tevens in strijd met het Kinderrechtenverdrag en verwijst naar informatie van UNHCR met betrekking tot de *“eenheid van gezin”*. Zij benadrukt dat gezinshereniging is uitgesloten voor verzoekster, gezien dit niet mogelijk is tussen een ouder en een begeleide minderjarige, zoals *in casu*.

Verzoekster besluit dat, indien de commissaris-generaal VGV dermate *“belangrijk”* vindt dat voor de dochter een nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid, het *“onbegrijpelijk”* is dat zij de vluchtelingenstatus nadien ondermijnt door de moeder niet als *“réfugié sur place”* te beschouwen. Het hoger belang van het kind verantwoordt *in casu* immers ook een statuut voor de moeder, aldus verzoekster.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster het bericht *“Beleid CGVS als RvV een kind erkent als vluchteling en de ouders niet”* van het Agentschap Integratie en Inburgering van 25 september 2014 (stuk 3) toe aan het verzoekschrift.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. In het arrest nr. 225 164 van 23 augustus 2019 oordeelde de Raad dat de beslissing van 12 april 2019 van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus diende te worden vernietigd gezien de Somalische nationaliteit van verzoekster en haar dochter R.A.A. niet vaststond en verder diende te worden onderzocht.

De Raad stelt vast dat verzoekster in een persoonlijk onderhoud van 29 oktober 2019 (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7) opnieuw werd gehoord in verband met haar Somalische nationaliteit. De bestreden beslissing stelde in dit verband dat, op basis van dit persoonlijk onderhoud, er onvoldoende elementen voorhanden zijn om te besluiten dat verzoekster niet over de Somalische nationaliteit beschikt. Deze vaststelling kan volstaan om ertoe te besluiten dat verzoekster en haar dochter R.A.A. in de huidige stand van het onderzoek het voordeel van de twijfel wordt toegekend met betrekking tot hun Somalische nationaliteit.

In het kader van verzoeksters eerdere verzoeken om internationale bescherming werd evenwel reeds geoordeeld dat zij haar vermeende herkomst uit Harardhere in het district Harardhere in de provincie Mudug in Somalië niet aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan (RvV 29 januari 2018, nr. 198 873 en RvV 21 augustus 2018, nr. 207 972).

In het kader van onderhavig, derde verzoek om internationale bescherming volhardt verzoekster in haar eerder afgelegde verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Harardhere en de redenen waarom zij Somalië zou zijn ontvlucht. Het feit dat verzoeksters voorgehouden herkomst en problemen in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming als ongeloofwaardig werden geapprecieerd, laat op zich toe vast te stellen dat de argumentatie en beoordeling van deze eerdere verzoeken niet kan worden gewijzigd.

De Raad is immers niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

Waar het verzoekschrift louter volhardt in haar verklaringen over haar herkomst uit Harardhere en dat de problemen die zij heeft uiteengezet in het kader van haar eerdere verzoeken om internationale bescherming nog steeds actueel zijn, brengt zij in het kader van haar huidig derde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aan die op zekere wijze aantonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien deze ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

Waar verzoekster in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming nog een attest neerlegt waaruit blijkt dat zij een vrouwelijke genitale verminking (VGV) heeft ondergaan (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 14, nr. 2), wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster noch in het kader van haar eerdere verzoeken om internationale bescherming, noch thans in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming of in haar verzoekschrift enige vrees voor vervolging omwille van haar eigen VGV in haar land van herkomst heeft aangebracht. Indien zij dergelijke vrees koesterde, mocht van haar weldegelijk verwacht worden dit te vermelden. Van een verzoekster om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij de instanties belast met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoekster heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instanties kunnen beslissen over dit verzoek. Aan het feit dat verzoekster zich wendt tot de autoriteiten in België teneinde er een status van internationale bescherming te bekomen is voorts inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan zij de bescherming vraagt. Verder geschiedt de behandeling en het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zou worden van VGV. Evenmin duidt zij concreet aan wie er daarbij druk op haar zou (kunnen) leggen. Derhalve zijn er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV.

Daarnaast voert verzoekster aan dat zij niet kan terugkeren naar Somalië uit vrees voor de besnijdenis van haar dochter. Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar dochter R.A.A. door de commissaris-generaal als vluchteling werd erkend. Dit houdt een schending in van het principe van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind.

Overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Herschikking) luidt als volgt:

“Het ‘belang van het kind’ dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit”.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal inderdaad een afzonderlijke beslissing nam in hoofde van verzoekster en haar dochter R.A.A. en de hoedanigheid van vluchteling R.A.A. werd erkend. De commissaris-generaal gaf in de bestreden beslissing aan dat: *“Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielpprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd uw dochter R.A.A. er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek.*

Haar naam komt namelijk uitdrukkelijk voor in het document “bijlage 26QUINQUIES”, ingeschreven op 24/09/2018. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 17/01/2019, p. 4-6, vermeldde u het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking.

Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal nog steeds dat het gerechtvaardigd was om afzonderlijke beslissingen voor u en voor uw dochter R.A.A. te nemen, omwille van de specifieke elementen die in uw dossier werden vastgesteld.”

De Raad wijst er in dit verband op dat waar artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. Artikel 23, tweede lid, voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden *“van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”*. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de *“gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen”*. Artikel 23, derde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet dan weer de situatie waar het gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet dient te worden uitgesloten van internationale bescherming. En volgens artikel 23, vierde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU kunnen *“de lidstaten de daarin bedoelde rechten weigeren, beperken of intrekken om redenen van nationale veiligheid of openbare orde”*. Dit is dan ook geheel in de lijn van artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming en de beoordeling van deze verzoeken om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Nergens kan worden vastgesteld dat een persoon die geen internationale bescherming nodig heeft, of dient uitgesloten te worden van internationale bescherming deze bescherming toch zou moeten worden toegekend als gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet.

Uit het door verzoekster geciteerde arrest *“Ahmedbekova”* blijkt eveneens dat artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU de lidstaten niet verplicht om de gezinsleden van iemand die internationale bescherming geniet, dezelfde status te verlenen als deze persoon. Uit dit artikel vloeit immers voort dat de Richtlijn *“ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijftitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden.”* Uit dit arrest blijkt verder nog dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarmee moet worden bepaald of, rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, is voldaan aan de voorwaarden voor verlening van een status (HvJ 4 oktober 2018, *“N.R.K. Ahmedbekova en R.E.O. Ahmedbekov”*, overweging 48 e.v. en 68).

De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters dochter R.A.A. werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie van verzoeksters eerdere verzoeken om internationale bescherming, dat zij geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt, zelfs indien rekening wordt gehouden met de familieband met haar dochter.

Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar dochter teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij beoogt dat erkenning van de vluchtelingenstatus tot haar moet worden uitgebreid.

Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar Somalië omwille van het feit dat zij niet wil dat haar dochter wordt besneden. In dit verband dient te worden opgemerkt dat verzoekster doorheen de procedure geen persoonlijke vrees heeft aangehaald die verband houdt met het risico op VGV voor haar dochter.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster verzaakte aan haar medewerkingsplicht door haar werkelijke herkomst niet aan te tonen, terwijl enkel kan blijken dat verzoekster niet uit het district Harardhere in de provincie Mudug in Somalië afkomstig is. Uit het administratief dossier blijkt voorts nog dat de sociale normen door de moeder en vrouwelijke leden van de families worden opgelegd (Landeninformatie, stuk 15, nrs. 1-2).

De Raad meent dat de door verzoekster neergelegde documenten geen ander licht werpen op deze beoordeling. Het uittreksel uit het geboorteregister (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 14, nr. 5) bevat enkel persoonsgegevens en informatie over de verwantschapsband tussen verzoekster en R.A.A. en doet als dusdanig geen afbreuk aan bovenstaande analyse. De neergelegde medische attesten in hoofde van verzoeksters dochter R.A.A. (*Ibid.*, nrs. 1 en 4) bewijzen dan weer slechts dat R.A.A. niet besneden is, hetgeen in onderhavige beslissing evenmin wordt betwist, doch evenwel geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststelling met betrekking tot verzoeksters nood aan internationale bescherming. Hetzelfde dient te worden gezegd betreffende de door verzoekster neergelegde verklaring op eer bij GAMS in hoofde van verzoekster (*Ibid.*, nr. 3).

Het doel van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming is niet om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of verzoekster internationale bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het is aan verzoekster om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat voorgaande beoordeling van de Raad in strijd zou zijn met de rechtspraak van de Raad van State, wijst de Raad erop dat de Raad van State heeft geoordeeld dat *"Artikel 23.2 van richtlijn 2011/95 voorziet enkel de waarborg "dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid". Wat de verblijfstitels betreft, voorziet artikel 24.1, tweede lid, van richtlijn 2011/95 dat "onverminderd het bepaalde in artikel 23, lid 1, [...] de aan de gezinsleden van de personen met de vluchtelingenstatus af te geven verblijfstitel minder dan drie jaar geldig [...] en verlengbaar [kan] zijn". De voornoemde bepalingen voorzien dus net de mogelijkheid dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet zelf deze beschermingsstatus niet krijgen doch dat hen overeenkomstig de nationale procedures een verblijfstitel wordt gegeven die minder dan drie jaar geldig kan zijn."* (RvS 30 oktober 2018, nr. 242 828).

Verder blijkt uit de door verzoekster toegevoegde informatie dat zij de mogelijkheid heeft om een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te bekomen en zij dient aldus gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan, zoals verzoekster aangeeft in het verzoekschrift, doordat te dezen geen gezinshereniging mogelijk zou zijn met toepassing van artikel 10, § 1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet omdat verzoeksters kind in België geboren is en er steeds heeft verbleven (RvS 30 oktober 2018, nr. 242.828).

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

De kritiek op een zogenaamde beleidswijziging van de commissaris-generaal is dan ook niet relevant, gezien dit geen afbreuk doet aan voorgaande beoordeling van de Raad die is gemaakt op grond van alle feitelijke en juridische gegevens van de zaak. Tot slot wenst de Raad te benadrukken dat een zogenaamde beleidslijn geen juridisch bindende kracht heeft.

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat het hoger belang van het kind zal worden geschonden door de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal omdat zij hierdoor niet in staat zou zijn om haar dochter een menswaardige opvoeding te geven of dat haar dochter zal opgroeien zonder moeder, merkt de Raad op dat verzoekster hiermee geen nood aan internationale bescherming aantoonst.

In casu werd geen beslissing genomen over verzoeksters dochter, noch een verwijderingsbeslissing door de minister of zijn gemachtigde, zodat het betoog op dit punt niet dienstig is.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat verzoekster de beweerde herkomst uit Harardhere, in het district Harardhere in de provincie Mudug in Somalië niet aannemelijk maakt, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoekster bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Somalische nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de procedure haar ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoekster voor de komst naar België, noch over het element of verzoekster afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer daar verzoekster op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het persoonlijk onderhoud en dus veelvuldig de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 2 en 10).

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in Somalië geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP